

blændende snehvidt spænder en trøje om deres skuldre og krop, og det sorte, hvide og blå mødes i skarpe, rene kanter *Svend Fleuron* (1). Husskaderne viser sig i falsk fedme som bolde i sort og hvidt og med et spydblod bagud *Torben Nielsen* (2); man kan se de mange regnbuefarver i det formodede sorte. De spankulerer lidt op og ned ... så en tur på skovgården, hvor de løber som skolebørn, der balancerer på en bom; halen vipper, vingerne flakser lidt *Inger Bentzon* (3).

En husskade har altid travlt ... Dens lange hale er aldrig i ro. Hvor den flyver efter noget, som den tror at have opdaget, skræpper den allerede på frastand op om sin opdagelse. Og viser det sig, at der alligevel ingenting er, så må halen for alvor holde for. Den løftes så højt, som den kan, i stor forundring over, at en fejltagelse virkelig har været mulig *Antonius Nielsen* (4).

Skaden, den levelystne fugl, med et temperament forlænget helt ud i halen *Johannes V. Jensen* (5); fuld af charme og gemytlighed er de – og som de fleste ærkeslyngler elsket snarere end afskyet *Hans Folsach* (6); disse middagsklædte forbryderfugle ... Det er også værd at pege på, hvis man ynder spekulativ biologisk romantik, hvordan denne samvittighedsløse fugl, der er så grisk efter sølv, med sin uhensigtsmæssige klædning blev forbilledet for herrernes selskabsdragt i den kapitalistiske epoke *Martin A. Hansen* (7).

Vel er den ond, men ikke så farlig som raven ... Skaden er dummere, den snakker over sig, skogrer og skræpper op. Den er avindsyg, den er skadefro ... Når den alligevel hverken forfulgtes i England eller her skyldtes det naturligvis, at en af dens tarvelige egenskaber, nemlig sladrelysten, gjorde den særlig velskikket til at pleje omgang med mennesker. Alene den geskæftige fugls tilsyne-

J. Th. Lundbyes træsnit af skaden i H. V. Kaalund: Fabler for Børn, 1844.

komst, vindig og glinsende fræk med vippende stjert, gav signal i gården til at noget trak op *Christian Elling* (8).

Hid og did flyver skaderne som var det stumper af det sorthvide landskab, der har revet sig løs og flagrer om. *Mogens Lorentzen* (9); som en lang bevinget pil jager den på stødvisse vingeslag gennem luften som en flyver med motoren i uorden *Achton Friis* (10).

Skadereder synede mod himlen som strittende burrer *Hans Hartvig Seedorff* (11). Få fugle har jeg elsket højere end skaden, denne prægtigt farvede, elegant byggede og vidunderligt kloge fugl. Hvor var det en fryd at se dens kunstigt indrettede, lukkede rede, de varme æg og de storgabede unger derhjemme *R. C. Mortensen* (12).

Gammeldansk dyrerim o. 1460 (13):

Endog jeg er ej meget værd,
kommer jeg alligevel i hovmod;
min stjert kan mig vel pryde,
af et skvalder kan to jeg gøre,
sladder og snak i byen at føre,
så monne jeg mig fryde;
jeg er den fugl, som kaldes en skade,
sorte kumpaner at vorde uglade
kan jeg vel gøre det rette,
mange ord da monne jeg sige,
[med] hvilke stundom jeg kunne vel tie,
det skadede mig ret ej noget;
min rede lukker jeg alt trindt omkring,
katten kommer dog med et spring,
en [døds-]messe mine unger at læse.

Skaden vindigt med sin hale vipper *Poul Martin Møller* 1819; og skaderne vimser med modige hop *Laurits Larsen* (14); skaden spadserer · i baggrundens græs · søgende ædeligt dér – · ikke flere · musvitæg og -unger i år · men skidevigtig alligevel · som kun skaden kan være *Orla Bundgaard Povlsen* (15).

Skadens frække latter · i havens gange skratter *K. V. Kjær* (16); hør skadens latter! · Se den vipper med halen af bare grin! *Per Jøtting* (17); skader hopper så skadefro – · hørte du ej, hvor stygt de lo? *Emil Larsen* (18).

K. V. Kaalund, Skaden (19).

LITTERATUR: (1) 222i 47; (2) 628b 17; (3) 47 76f; (4) 612c 25; (5) 401y 75; (6) 228 205; (7) 300e 37f; (8) 193b 8; (9) 531f 61; (10) 248 2,378; (11) 782q 14; (12) 579 38f; (13) 104 25; (14) 507 11; (15) 697h 35; (16) 446 45; (17) 426c 27; (18) 505 60; (19) 493c.